

Vejen mellem Hulsig og Kandestederne er nu dækket af beton, og de fleste mennesker siger, at det var tyskerne, som fik bygget denne autostrada. Det passer ikke, så sent som i 1953-54 lå sandsporet der endnu, og alt var ved det gamle. Jeg ved det, for jeg tog turen derud med Gene Tierney (hun så sådan ud) på bagsædet af en Nimbus, og næsten lige ud for Rasmus Hjorts gård, hvor jeg forsøgte at komme op over midtervulsten fra det ene spor over i et bedre, lagde motorcyklen sig ned. Det var en stærk oplevelse, og jeg havde egentlig lyst til at blive liggende. Ingen af os var kommet noget til, fundamentet var jo blødt, og pludselig kom alle de dufte, jeg har nævnt tilbage med en sådan kraft, at jeg blev svimmel. Fra dækslets lille hul oven på tanken piblede benzin, motoren var varm og det ekstra tilskud af Gene Tierneys fine dufte (gennemblæst hår, kølig hud, køn mod læder) var næsten mere end jeg kunne klare. Meget langsomt fik jeg cyklen op at stå igen og det gik op for mig, at udtrykket „dø af glæde“ ikke er helt tosset.